

PROLOG

ACUM, CÂND MĂ GÂNDESC LA PETRECEREA DE ZIUA Oliviei Richmond, îmi dau seama că așteptările mele inițiale erau atât de nevinovate, încât păreau vrednice de milă. Clasa a unsprezecea începuse de două săptămâni, ne mai despărțea doar o săptămână de balul de toamnă, iar cea mai apăsătoare problemă a mea era dacă un băiat drăguț avea sau nu să mă invite la dans.

Violet sugerase un joc; părea extrem de simplu. Nu existau reguli, nu aveam cărți de joc și nici nu trebuia să ne împărțim în echipe.

Nu menționase că, la jocul ei, ea câștiga mereu.

Sau că participarea putea să te coste viața.

CAPITOLUL 1

— **A**Ă, HEI! NU AI MENȚIONAT CĂ HENRY O SĂ FIE ACASĂ weekendul ăsta, a spus Candace, întrerupând monologul Oliviei despre rochia perfectă pentru balul de toamnă.

Căutarea începuse încă de astă-vară. Olivia putea deja să și-o imagineze, și la fel și noi, până în cele mai mici detalii, după ce auziserăm descrierea în amănunt de două ori, în timpul vizitei la mall de după școală. Rochia perfectă avea culoarea glazurii de vanilie, nu atât de galbenă cât să fie de vară, nu așa de pretențioasă ca o rochie de bal și nu atât de albă încât să pară de mireasă. Mergea și un bej deschis, culoarea cojii de ou sau orice nuanță palidă de alb care să pună în evidență bronzul strălucitor al Oliviei. Vâslise în fiecare dimineață în tabăra de vară din Canada, ca să-l obțină. Nici măcar turele mele zilnice de jogging sub soarele arzător al Floridei nu mă răsplătiseră cu un bronz la fel de închis ca al Oliviei.

Ne aflam în stația de autobuz și mergeam spre casa familiei Richmond, aflată la câteva străzi distanță. Aveam în plan să dormim la Olivia în noaptea aia, ca să-i sărbătorim ziua de naștere. Curelele genții cu lucrurile pentru noapte, pe care o cărasem cu mine la școală și apoi la mall, mi se adânceau în umăr. Era prima săptămână din septembrie și, deși le cunoșteam dintotdeauna pe Olivia, Mischa și Candace, începusem să ies cu

ele abia de la începutul semestrului. În niciun caz n-aș fi primit o invitație de la vreuna dintre ele într-a noua sau a zecea. Transformarea prin care trecusem pe durata verii era răspunzătoare pentru aderarea mea la grup și popularitatea care a urmat – eram sigură de asta. În timp ce mă obișnuiam să fiu privită de băieți care nu se uitaseră niciodată la mine, încercam să-mi cunosc mai bine noile prietene.

Olivia era ultima din grupul nostru care împlinea șaisprezece ani, dar în acel septembrie nu aveam niciuna mașină. Mischa împărțea una cu sora ei mai mare, care părea s-o aibă mereu în custodie. Părinții divorțați ai lui Candace îi interziceau să conducă până nu-și îndrepta notele și își primea situația școlară la sfârșitul semestrului – asta era unul dintre puținele lucruri asupra căruia căzuseră de acord. Nu era nicidecum ideal să mergem acasă cu autobuzul, dar era mai bine decât să chemăm un părinte ca să ne ia pe toate cinci cu o mașină 4x4 din fața unui magazin Nordstrom. Eram binedispuse în după-amiaza aia, după latte-urile pline de zahăr de la mall, cerceii și cărțile cumpărate din banii părinților noștri, doar ca să avem ce să cărăm acasă la Olivia. Era ciudat și ni se părea o risipă să ieșim din mall cu mâna goală. Eu îmi cumpărasem o pereche de cercei candelabru – păreau potriviți pentru balul de toamnă, *dacă* un băiat avea să mă invite la bal în următoarea săptămână.

Olivia s-a uitat de-a lungul străzii către casa ei, unde Candace zărise camioneta albastră a lui Henry. Olivia s-a strâmbat și și-a pus o mână în șold, de parcă nu era de acord cu prezența fratelui ei în casa cu trei niveluri.

— Of, nu știam că *el* o să fie aici, a răspuns Olivia.

— Cine e Henry?

Violet Simmons era nouă în oraș. Doar o fată mutată în Willow în timpul verii putea să fie atât de ignorantă.

— *Fratele* meu, a informat-o dezgustată Olivia.

— Fratele ei *foarte sexy*, a adăugat Candace.

Candace avea un bust generos și o gură mare. Numele ei de familie era Cotton¹, așa că era un motiv mai mult decât suficient ca toată lumea să izbucnească în râs ori de câte ori un profesor suplinitor citea catalogul și o striga *Cotton Candy*². Nu era la fel de drăguță ca Olivia, dar, dacă îți mijeai ochii și stăteai la distanță, puteai s-o crezi fotomodel. În calitate de nou-venită în gașca de oameni populari a Oliviei, mă amuzasem non-stop în primele două săptămâni de cugetările și observațiile lui Candace, rostite cu o voce răgușită. Candace suspecta că domnul Tyrrell, profesorul de biologie, săruta probabil bine. Fusesse exmatriculată timp de trei zile la sfârșitul clasei a zecea – când încă eram vechea McKenna –, pentru că antrenorul Highland o prinsese cu Isaac Johnston sub tribune în timpul orei de sport. Candace spunea tot ce-i trecea prin cap și, chiar dacă era amuzantă, îmi era puțin frică de ea. Cel mai probabil, Candace nu se gândea la nimic altceva în afară de băieți, în fiecare clipă a fiecărei zile.

— Ești atât de scârboasă, Candace! a spus Olivia, dându-și ochii peste cap.

Dar Candace nu era singura care îl considera sexy pe Henry. Eu aveam o pasiune pentru Henry Richmond încă din clasa a doua, când mai era o tradiție în micul nostru oraș să-ți inviți toți colegii de clasă la ziua ta.

Henry era cu doi ani mai mare decât Olivia și abia începuse primul an de colegiu la Northwestern. Studia sociologia, cu intenția să intre apoi la Drept. Știam toate astea pentru că memorasem practic fiecare fotografie și menționare a lui din albumul liceului. Cel mai probabil, Henry nici măcar nu mă

¹ „Bumbac” (n. tr.).

² „Vată de zahăr” (n. tr.).

observase anul trecut, când ne mai intersectam pe holurile școlii, atunci când el era în clasa a douăsprezecea, acceptat deja la Northwestern cu o bursă generoasă, iar eu o elevă de-a zecea care nu ieșea cu nimic din comun. Și chiar dacă mă observase, atunci nu m-ar fi asociat niciodată cu școlărița bucălată din clasa a doua care stătea la masa părinților lui și-i cânta la mulți ani Oliviei pe întuneric, la aniversarea de opt ani.

— Eu cred că e drăguț! A venit acasă pentru ziua ta, a spus Mischa.

Mischa era fix opusul lui Candace din punct de vedere fizic. Era minionă și sprintenă, gimnasta vedetă a școlii, cu părul ei perfect – castaniu, drept, des și strălucitor – care îi ajungea până-n talie. Avea limba ascuțită și-și alegea cu atenție cuvintele. Totuși, în cele două săptămâni de împrietenire rapidă, îmi dăduse impresia că întotdeauna era un haos la ea în cap.

— *Nu* a venit pentru ziua mea de naștere, a corectat-o Olivia. Probabil că e acasă din cauza piciorului lui stupid.

Henry fusese în echipa de tenis a școlii și adusese Liceului Willow singurul titlu de campion pe stat în mai bine de douăzeci de ani. În ultimul an de liceu, jucase mare parte din sezon cu o fractură de stres pe metatarsianul cinci. Abia după ce câștigase campionatul în Madison mersese la doctor și începuse să șchiopăteze bandajat prin liceu. La absolvire, mersese pe scenă în cărje, iar directorul Nylander îl bătuse pe spate cu mândrie. Știam asta pentru că mă dusesem la absolvire, chiar și ca o tipă amărâtă dintr-a zecea – făceam parte din echipa cu steaguri care însoțea fanfara. Îmi ținusem ridicat uriașul steag alb în timpul deschiderii festivităților în soarele arzător de iunie, privindu-l pe Henry Richmond. Eram puțin copleșită de înălțimea lui, de părul roșcat și de ochii verzi și sclipitori.

Aș minți dacă aș spune că nu eram foarte entuziasmată de prezența lui Henry în casa familiei Richmond, în seara în

care avea loc petrecerea în pijamale a Oliviei. Ne apropiam de casă – urma să ne instalăm în subsolul Oliviei –, iar inima mea o luase la goană la gândul că îl puteam zări pe Henry. Că puteam să arunc un ochi în dormitorul lui.

În timp ce traversam peluza din fața casei, cu pungile de la mall și cu ghiozdanele, ușa casei s-a deschis și Henry și-a făcut apariția pe veranda familiei Richmond.

— Ia te uită cine a ajuns în sfârșit acasă! E sărbătorita! a strigat Henry către noi, cu cheile de la camionetă legănându-se pe degetul lui arătător.

— De ce te-ai întors, tocilarule? l-a întrebat Olivia, lovindu-l cu ghiozdanul pe care și-l dăduse jos de pe umeri.

El s-a apărut cu pricepere, obișnuit cu bătăile lor în joacă.

— N-aș fi ratat pentru nimic în lume mica ta petrecere cu prințese, a necăjit-o Henry, cu ochii la noi.

Simțeam cum mă aprind la față, în timp ce el ne analiza – cele mai frumoase fete de șaisprezece ani pe care le avea de oferit Liceul Willow. Desigur, le cunoștea pe Candace și Mischa; erau de atâția ani prietene cu Olivia. Probabil că în momentul ăla își dădea seama că lipsea o față cunoscută din turma de prietene hlizite ale Oliviei: Emily Morris, roșcata cu buze mari, care se mutase în vara aia în Chicago.

— Da, sigur, s-a strâmbat Olivia. Deci unde e cadoul meu?

— *Prezența mea* este cadoul tău, a glumit Henry. Și, oricum, *mâine* e ziua ta. Deci chiar dacă ți-aș fi *adus* ceva foarte cool din campus, tot ar trebui să aștepți până mâine-dimineță.

Mă gândeam la cerceii din argint în formă de fundă împachetați din ghiozdan, pe care îi luasem cu mine, cadou pentru Olivia. Îmi cheltuisem o mare parte din banii de la bunici și rude, primiți de ziua mea, ca să-i cumpăr.

— Răule! a replicat Olivia. Henry, le cunoști deja pe Mischa și Candace. Ele sunt Violet și McKenna, a spus ea apoi, dând din cap spre fiecare, pe măsură ce ne prezenta.

— McKenna, a spus Henry, repetându-mi numele și uitându-se la mine din cap până-n picioare cu ochii ăia verzi, *verzi*.

După ceremonia de absolvire a lui Henry și vacanța de primăvară, mersesem în Florida la tatăl meu și la soția lui, Rhonda, care era asistentă. Ea mă ajutase să dau jos cele aproape nouă kilograme care mă ținuseră captivă în raioanele cu haine pentru grăsuțe în școala generală și în primii doi ani de liceu. Întoarsă acasă în Wisconsin, mama îmi studiasse noua înfățișare și acceptase să-mi cumpere într-un final lentile de contact. Scăpasem în sfârșit de ochelari, pe care îi purtasem din clasa a treia, când fusesem diagnosticată cu miopie. Conform spuselor Oliviei, eram practic de nerecunoscut. Poate că trebuia să mă supăr, dar știam că era convinsă că arătam grozav, așa că fusesem flatată.

— Îmi amintesc de tine. Locuiești pe Martha Road, nu-i așa?

Atenția subită din partea lui era suficientă pentru a mă face să mă bâlbâi. Dacă atunci când mă invitase Olivia prima dată să petrec noaptea la ea acasă aș fi știut că Henry avea să fie acolo, mi s-ar fi făcut frică și aș fi inventat o scuză, că trebuia să plec din oraș cu mama.

— Da, am reușit eu să răspund.

Probabil că n-ar fi trebuit să mă surprindă că știa pe ce stradă locuiam; până să împlinesc opt ani, *toată lumea* știa. Toți obișnuiau să treacă cu mașina pe lângă casa mea. Dar presupun că eram surprinsă că încă își mai amintea, chiar și după atâția ani.

— Mișto, a spus Henry și a dat din cap fără să zâmbească.

S-a lăsat o clipă de tăcere stânjenitoare. Mă temeam că toată lumea, în afară de Violet, se gândea la același lucru. Se putea să fie motivul pentru care Henry își aducea aminte de mine din copilărie, ceva despre care nimeni din oraș nu vorbea des și ceva la care preferam să nu mă gândesc prea mult. Din fericire, nimeni nu a zis nimic.

Tu ești McKenna Brady, fata aia...

— Am bilete la Packers¹ pentru mâine, a anunțat Henry, rupând liniștea. Eu și tata mergem la meci după programarea mea la radiografie.

— *Știam eu!* ne-a spus Olivia. Vedeti? Își face radiografii. Nici măcar nu-i pasă de petrecerea mea.

— Nu e vina mea că sezonul de fotbal începe fix de ziua surioarei mele, a tachinat-o Henry. Acum, dacă mă scuzați, mama m-a trimis să rezolv niște treburi în oraș.

Era vineri, aproape șase seara, iar cerul de început de septembrie era de-o nuanță palidă de albastru. Încă era supărător de cald, genul de vreme secetoasă care mă împiedica să mă concentrez la ore – creierul meu era convins că eram în continuare în vacanță. Era suficient de cald încât Olivia să ne sugereze să ne aducem costumele de baie la petrecerea ei, în caz că aveam chef să sărim în piscină înainte de cină. Mă întrebam dacă se mai gândea la asta. Purtasem noul costum de baie de câteva ori în Florida, dar nu în preajma oamenilor din Willow pe care îi cunoșteam. Gândul de a-l purta pentru prima dată în fața lui Henry mă entuziasma și-mi făcea inima să bată periculos de repede. Încă nu mă obișnuisem cu noua mea siluetă și abia îmi venea să cred atunci când mă uitam în oglindă. Aveam mereu sentimentul că, în orice moment, kilogramele ar

¹ Green Bay Packers este o echipă de fotbal american din Green Bay, Wisconsin (n. tr.).

putea reapărea. Familia Richmond era bogată – sau cel puțin avea o situație financiară suficient de bună. Eram destul de sigură că mama Oliviei nu decupa cupoane din ziarul de duminică pentru detergent lichid de vase și semipreparate congelate cu puține calorii, așa ca mama mea. Presupuneam că o mașină drăguță, cu o fundă de cadou, avea s-o aștepte pe Olivia în următoarea dimineață. Mă abțineam să nu fiu geloasă. Împlinisem șaisprezece ani în iulie și știusem, chiar cu câteva luni înainte de ziua mea, că părinții mei n-aveau să-mi cumpere o mașină.

În timp ce motorul camionetei lui Henry accelera în spatele nostru, Candace a murmurat:

— Când este ziua *mea*, poate să fie fratele tău cadoul meu?

O oră mai târziu, în vreme ce stăteam toate în piscină și discuția revenise iar la bal, mă uitam la norii negri de furtună care veneau dinspre sud. Zăboveam în capătul piscinei, bătând apa, cu o mână pe un șezlong roz plutitor, și mă uitam cu coada ochiului la ușa glisantă din sticlă care dădea înspre livingul familiei Richmond. Eram prietene de prea puțin timp ca s-o întreb pe Olivia despre fratele ei. În plus, nu mă simțeam deloc încrezătoare în noua mea piele ca să mă gândesc c-aș avea o șansă cu el. Din câte știam, Henry se împăcase cu Michelle Kimball, iubita lui din liceu dintr-a zecea și a unsprezecea. Auzisem că se despărțiseră la începutul verii, știind că aveau să meargă la facultăți diferite. Michelle era prietenă bună cu Amanda, sora mai mare a Mischei, așa că mă gândeam că era mai bine să-mi ascund interesul pentru Henry.

— Clar mergem la Bobby's după bal, a spus Mischa, atrăgându-mi atenția din nou la fetele din piscină și făcându-mă să nu mă mai gândesc la posibilitatea ca ușa să se deschidă și Henry să iasă pe terasă.

— Amanda și Brian ne duc cu mașina pe mine și pe Matt. O să aibă și Pete mașină?

Violet s-a înviorat la auzul numelui lui Pete. Mă îndoiam să-i fi spus cineva de la școală că Olivia și Pete erau împreună. Se plăceau din clasa a patra. Dacă exista vreun tip de care nu te puteai atinge în Willow, atunci el era acela. Violet trebuie să-și fi dat seama până în seara aia că prietenia cu Olivia era practic un bilet de loterie câștigător la tombola popularității. Ar fi fost o prostie să-și arate interesul pentru Pete sau să conteste statutul Oliviei. Orașul nostru era atât de mic, încât nu voiau prea multe fete să iasă cu tine dacă le aveai ca rivale pe Olivia, Candace sau Mischa.

Mischa era extrem de norocoasă, căci Amanda era în clasa a douăsprezecea și ieșea cu căpitanul echipei de fotbal. Chiar dacă Amanda folosea mereu mașina, Mischa nu fusese niciodată nevoită să meargă pe jos sau cu autobuzul la școală, pentru că Amanda o ducea peste tot. Popularitatea Amandei îi deschisese calea Mischei, ca să-i calce pe urme. Amanda fusese șefa majoretelor dintr-a unsprezecea, iar anul ăsta era șefa echipei dintr-a douăsprezecea, la fel de sprintenă și athletică precum sora ei mai mică.

— ăsta e planul, a spus Olivia pe un ton leneș, în timp ce își privea părul lung, blond platinat, care se răsfirea în apă.

Pete era în clasa a unsprezecea, la fel ca noi. Abia împlinise șaisprezece ani și își luase permisul de conducere. Părinții îi cumpăraseră un Infiniti negru și intra în parcare școlii în fiecare dimineață ca un rege. Bobby's era singurul restaurant deschis non-stop din oraș, locul în care liceenii cool se adunau după școală și meciuri de fotbal. Chiar și McDonald's și KFC se închideau la zece seara în Willow. Înainte de clasa a unsprezecea, n-avusesem niciodată tupeul să intru în Bobby's,